Partea întâi a leadershipului

On Ianuarie 18, 2013

Exercită-ți puterea de a fi stăpânul evenimentelor care te mută din zona de confort, fără să te ancorezi la o compromitere a caracterului ce nu corespunde viziunii echilibrate a unui drum spre mai departe.

Prin timpul liceului am citit romanul "Hannibal Ante Portas" scris de Slavomir Nastasijevic, fiind o creație nelipsită din biblioteca unui lider, în preajma nevoii de a mă deprinde cu învățătura aleasă a marilor luptători. De fapt, s-ar spune că cea mai mare ispravă a unui luptător este putința de a se raporta la o creație aducătoare de inspirație și înțelepciune plină de învățături alese.

Și erau descrise unitățile armate romane. Niște grăsani, îndestulați, dotați cu echipamente grele și sofisticate, care abia aveau puterea să urce pe cai. Un om care se luptă cu propria greutate fizică își poate cu greu justifica amplasarea în câmpul de manifestare a experienței de a lupta împotriva altora, oricât de sofisticate ar fi armele sale.

De cealaltă parte, unitățile lui Hannibal, slabi, nemâncați, dotați cu arme ușoare, fără prea multă instruire militară, dar foarte buni atleți. Unei schimbări de viziune nu-i trebuie arme grele ca să se materializeze într-o mutare spectaculoasă.

Și când se încingea câte o luptă pe viață și pe moarte, cu toate că romanii aveau avantaj de 3 contra 1, erau în scurt timp aproape toți masacrați. Nu aveau nici rezistență, nici agilitate, de fapt nu aveau nici măcar puterea să coboare de pe cai ca să-și ajute răniții.

Și uite așa se face, că cei care au mult sunt atât de ușor de învins de cei ce nu au aproape nimic, tocmai pentru că au totul... în afară de puterea de a lupta.

Leadership: Este posibil ca pe parcursul următoarelor tale stadii de educare, consistente și decisive, să faci un pas înainte spre construirea unei imagini de sine care să producă schimbări semnificative acestei imagini?

Dacă vrei să fii un învingător, ferește-te să stai printre cei ce au de toate, printre cei dotați cu instrumente sofisticate, deoarece caracterul cel mai puternic nu se câștigă decât prin luptă, iar lupta are un singur reproș: îi lipsește armele cele mai bune. Pentru ca o armă să ia forma unei viziuni și să se materializeze într-o mutare spectaculoasă (dintr-o schimbare de situații), asemenea unui trofeu obținut prin mari eforturi, trebuie ca modul ei de folosire să fie completat de o practică serioasă, de manifestarea unei reacții emoționale în comportament, în diverse privințe și situații specifice.

Arma cea mai aleasă a unui lider este calitatea caracterului de a fi matur, rezistent și înțelept, determinând o atitudine mai îndârjită asupra atingerii anumitor scopuri, ocupându-și locul în dreapta imaginii unui spadasin care, cu o singură sabie, trebuie să-și învingă adversarii fără să-și scoată sabia din teacă. Așadar, caracterul este o armă care nu trebuie folosită doar din punct de vedere fizic, ci mai ales spiritual, adică prin crearea unei imagini de sine foarte puternice care se proiectează în exterior ca un adevărat tsunami.

Când ne gândim la o armă de temut, ne gândim la o imagine a luptătorului care își condiționează adesea dispoziția datorită structurii sale stabile sau instabile. Imaginea poate surprinde o totalitate a însușirilor psihice și morale ale individului înzestrat cu înțelepciune,

manifestate în comportamentul și acțiunile sale, în atitudinile și poziția sa față de alții, numai dacă ea înfățișează o întâmplare neobișnuită, dar care nu are consecințe grave.

Caracterul este imaginea care te înfățișează ca un luptător prin spirit și atitudine, nu neapărat ca un luptător ținând în mână o sabie ascuțită.

Leadership: Imaginea cu care îți îmbogățești personalitatea este un produs al multor variabile controlabile, aflate în relație cu orientarea ta spre transformarea viziunii într-o realitate care nu cere sacrificii?

Haideți să luăm alt alt exemplu.

Cine dă din mâini și din picioare mai mult și mai tare: cel care e pe cale să se înece sau cel care pescuiește în barcă liniștit?

La fel este și cu cei din urmă care nu au nimic, care dar ajung să conducă o lume întreagă: ei dau mai mult din mâini și din picioare decât toți ceilalți care au totul.

Ferice de cei din urmă sau de cei ce n-au nimic, fiindcă ei vor fi cei dintâi și cei care vor conduce pământul.

Sunt în măsură să trag o concluzie. Cu cât ai mai puțin, cu atât îți dorești mai mult. Cu cât îți dorești mai mult, cu atât faci mai mult. De la puțin se ajunge la mult.

Așadar, prima variantă controlabilă a personalității tale, sămânța care stă la baza realizărilor mari, este însăși starea sufletească pe care o simți când râvnești sau aspiri către ceva. A doua variantă, ca o consecință firească a tendințelor evolutive, o trăsătură evident pozitivă pe care trebuie să o folosești în favoarea ta, este acea forță de rezistență de care trebuie să dai dovadă în momentele nefaste ale vieții.

Apelând permanent la atitudinea care strigă "pot să devin mult mai mult decât sunt"', ca evaluare continuă a realizărilor tale care rezistă tendințelor de frământare sau de incertitudine, vei putea să străbați drumurile vieții fără să te simți rănit sau exploatat de circumstanțele și vicisitudinile vieții.

Deviza liderilor este aceasta: "Voi răzbi în viață cu nevoia de a-mi controla lumea, fără teama de a mă confrunta cu schimbări majore, încât să materializez viziunea unei evadări din filme, încât să-mi atribui modul de a fi unei realități care scapă mereu celorlalți din vedere".

Partea întâi a leadershipului surprinde legătura dintre caracter și atitudine, exprimată prin intermediul celor trei identificatori: viziune, dorință și capacitatea de a face sacrificii. Caracterul de învingător poartă amprenta unei atitudini pline de demnitate, autocontrol, înțelegere, fiind investit parcă de la natură cu capacitatea de a crește dorința de împlinire a unei viziuni care dă coerență și sens sacrificiilor, credinței și faptelor îndrăznețe.

Source: https://neculaifantanaru.com/partea-intai-a-leadershipului.html